ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **J. Z.**, zast. JUDr. Martinem Plchem, advokátem, se sídlem Vojtěšská 245, Mýto, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 246/4, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **JK – EU Invest s. r. o.**, se sídlem Plánská 403/5, Plzeň, zast. Mgr. Janem Kocinou, advokátem, se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. MMP/028674/23, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2024, č. j. 55 A 18/2023-81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Osoba zúčastněná na řízení podala dne 8. 12. 2021 žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu „*Novostavba polyfunkčního domu*“ na pozemcích p. č. XA, XB, XC a XD v katastrálním území K. (dále jen „záměr“ nebo „novostavba“).

[2] Žalobce je vlastníkem několika pozemků v k. ú. K., které se nacházejí v blízkosti záměru. Součástí jednoho z přilehlých pozemků je i rodinný dům č. p. X, který žalobce vlastní ve společném jmění manželů. Vzhledem k tomu, že žalobce mohl být záměrem přímo dotčen na svém vlastnickém právu, byl účastníkem společného územního a stavebního řízení dle § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Dne 13. 6. 2022 žalobce podal námitky proti záměru a navrhl, aby byla žádost osoby zúčastněné na řízení zamítnuta.

[3] Úřad městského obvodu P. X – K. (dále jen „stavební úřad“) schválil záměr rozhodnutím ze dne 13. 10. 2022, č. j. SZ UMO5/1481/2021, a stanovil podmínky pro jeho umístění a provedení. Stavební úřad se ve svém rozhodnutí zabýval námitkami žalobce a dospěl k závěru, že nejsou důvodné.

[4] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání. Žalovaný odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 26. 1. 2023, č. j. MMP/028674/23 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

[5] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který žalobu zamítl. Krajský soud konstatoval, že žalobce nese břemeno tvrzení ohledně toho, jak záměr může zasáhnout do jeho věcných práv. Bylo tedy na něm, aby tvrdil takové skutečnosti, které by vedly k závěru, že v případě vydání společného povolení a následné realizace záměru dojde k přímému dotčení jeho věcných práv. Teprve taková tvrzení mohou být předmětem dokazování v průběhu společného řízení. Břemeno tvrzení však žalobce neunesl. Většina námitek, jež žalobce uplatnil před správními orgány i v žalobě, byla formulována zcela obecně.

[6] Žalobce se v průběhu správního řízení domáhal toho, aby správní orgány opatřily studii zastínění. Krajský soud uvedl, že žalobce netvrdil, zda a jak navrhovaná stavba zastíní jeho nemovité věci. Žalobce se omezil na tvrzení o nezbytnosti vypracování zastiňovací studie s tím, že teprve po jejím vypracování bude možné určit míru vlivu záměru na zastínění okolní zástavby. Správní orgány uvedly, proč nemůže dojít k zastínění rodinného domu žalobce. Krajský soud se s jejich názorem ztotožnil. Zastiňovací studie není povinnou náležitostí dokumentace pro vydání společného povolení. Správní orgány si ji tak v posuzované věci nemusely obstarat. Tuto studii by bylo nezbytné zpracovat pouze v případě, pokud s ohledem na námitky účastníka řízení důvodně hrozí zhoršení jeho poměrů. Bylo na žalobci, aby tvrdil konkrétní skutečnosti, proč je zpracování zastiňovací studie vzhledem ke všem okolnostem nezbytné. Pokud tak žalobce neučinil, nemůže tak namísto něj činit ani krajský soud. Závěry správních orgánů jsou logické a odpovídají obecně známým faktům. Krajský soud nepřisvědčil námitce porušení technických norem ČSN.

[7] Krajský soud shledal, že z žalobcova odvolání nevyplývá, že by napadalo obsah závazných stanovisek. Žalobce se v něm nezmínil o žádném konkrétním závazném stanovisku nebo jeho části. Nezpochybnil ani žádný závěr, který by v nich byl uveden. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud nepostupoval podle § 149 odst. 7 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí stavebního úřadu ani napadené rozhodnutí nejsou dostatečně odůvodněna. Správní orgány se při vypořádání námitek stěžovatele omezily na odkazy na závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření, aniž by k těmto stanoviskům poskytly jakékoli další odůvodnění. Krajský soud uvedl, že pokud je námitka stěžovatele obecná a nekonkrétní, nepochybily správní orgány, pokud se s předmětnými námitkami vypořádaly ve stejné míře obecnosti. Stěžovatel má však za to, že žádná právní norma ani skutečnost (obecnost námitek) nezbavovala správní orgány povinnosti řádným způsobem odůvodnit svá rozhodnutí a vypořádat jeho námitky. Stěžovatel rovněž rozporuje, že by jím vznesené námitky byly zcela obecné a nekonkrétní.

[10] Stěžovatel konstatuje, že bez vypracování zastiňovací studie nelze s jistotou určit, že v daném případě budou splněny požadavky stanovené normami ČSN. Dle článku 5. 3. 1 normy ČSN EN 17037 je vyžadováno proslunění jedné obytné místnosti. K tomu, aby mohla být jedna místnost označena jako prosluněná, musí být splněny podmínky dle článku 4. 3. 2 normy ČSN 73 4301, podle nějž je třeba dodržet minimální dobu, po kterou musí proslunění obytné místnosti trvat v určitém období. Bez požadované zastiňovací studie však nelze doložit splnění těchto požadavků. Pokud stavební úřad a následně žalovaný odmítli vypracování zastiňovací studie pro její nadbytečnost, nedostatečným způsobem zjistili skutkový stav věci.

[11] Přestože stěžovatel výslovně neuvedl, že napadá závazná stanoviska, z obsahu jeho odvolání je zřejmé, že jeho odvolací námitky směřují právě proti nim. Námitka a) odvolání směřovala proti obsahu závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje ze dne 9. 12. 2020, č. j. HSPM-4193-2/2020 ÚPP. Dále námitky c), d), e) a i) směřovaly proti obsahu závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, ze dne 21. 7. 2022, č. j. MMP/339754/20. Nakonec námitky f), g) a h) směřovaly proti obsahu koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí, ze dne 21. 9. 2021, č. j. MMP/318240/21. Žalovaný byl povinen postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu a vyžádat si potvrzení nebo změnu závazných stanovisek. Pokud se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného a také uzavřel, že odvolání nesměřuje proti obsahu závazných stanovisek, dopustil se nesprávného právního posouzení věci.

[12] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté NSS zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Problematikou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se NSS již mnohokrát zabýval ve své judikatuře. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buď nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měly správní orgány rozhodnout, resp. jak podrobně měla být podle něj rozhodnutí odůvodněna.

[16] Stěžovatel uvádí, že rozhodnutí správních orgánů jsou zatížena vadou spočívající v nedostatečném vypořádání jeho námitek. Rozhodnutí tak mají být nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[17] V rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, NSS shrnul, že *„[v] obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“ (viz též rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2018, č. j. 5 As 91/2017-63, nebo ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46). Stejné požadavky jsou kladeny na správní orgán prvního stupně (stavební úřad) při vypořádávání námitek ve společném územním a stavebním řízení.

[18] Míra precizace kasačních námitek do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se stěžovateli u soudu dostane. Čím je námitka obecnější, tím obecněji k ní NSS přistoupí. Není namístě, aby soud za stěžovatele domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které kasační stížnost podporují (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se stavební úřad dostatečně nevypořádal s jeho námitkami a žalovaný s odvolacími námitkami. S tímto názorem se NSS neztotožnil. Krajský soud správně poukázal na to, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, z jakých podkladů vycházely, jakými úvahami se řídily při posouzení jednotlivých námitek a jak se s každou námitkou vypořádaly. Nad rámec toho lze dodat, že správní rozhodnutí jsou strukturována tak, že ke každé námitce stěžovatele je připojeno odůvodnění objasňující, proč nebyla shledána důvodnou, přičemž po vypořádání jedné námitky následuje posouzení další. Nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že se správní orgány při vypořádání námitek bez dalšího omezily na obecné konstatování souladu záměru s vyjádřeními a závaznými stanovisky. Naopak, stavební úřad i žalovaný reagovali na každou jednotlivou námitku stěžovatele komplexně a svá odůvodnění doplnili o vlastní úvahy. Jelikož stěžovatel svoji kasační námitku konkrétněji nevymezil, nemůže na ni NSS ani podrobněji reagovat a je nucen ustat u takto koncipovaného zhodnocení.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti napadá závěr krajského soudu, že jím vznesené námitky byly zcela obecné a nekonkrétní. NSS z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení rozporoval řadu skutečností. Tvrdil, že záměr

nesplňuje požadavky požární ochrany, že dopravní situace a výsadba nejsou řešeny dostatečně, že záměr negativně ovlivní jeho výhled do okolí, naruší pohodu bydlení a jeho soukromí. Rovněž namítal, že záměr nepříznivě naruší charakter území, urbanistické a architektonické hodnoty, urbanistickou kompozici a hodnotu jeho nemovitých věcí. Tuto dlouhou řadu námitek stěžovatel nicméně zpravidla neopřel o konkrétní tvrzení, která by objasňovala, jakým způsobem by k těmto zásahům mělo dojít. NSS tak dospěl k závěru, že námitky stěžovatele byly převážně obecné, a proto na ně správní orgány mohly reagovat ve stejné míře obecnosti, a hodnocení krajského soudu je proto přiléhavé. Tam, kde stěžovatel uvedl konkrétnější argumentaci, se jí správní orgány zabývaly přinejmenším ve stejné míře podrobnosti (např. ve vztahu k imisím pohledem vyvrátily, že by v novostavbě měly být terasy orientované směrem k rodinnému domu stěžovatele, nebo že by novostavba mohla vést k nedodržení normových hodnot proslunění bytu v rodinném domě stěžovatele).

[20] NSS nemá za důvodnou ani námitku stěžovatele, že správní rozhodnutí zasahují do práv, jež mu garantuje ústavní pořádek. Stěžovatel tvrdí, že k zásahu došlo tím, že se správní orgány omezily na konstatování souladu záměru s vyjádřeními a závaznými stanovisky, aniž by se vypořádaly s jeho námitkami. Jak již bylo vysvětleno výše, tato tvrzení neodpovídají skutečnosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgány se námitkami stěžovatele zabývaly a jejich odůvodnění nesestává z pouhých odkazů na závazná stanoviska či vyjádření. Správní orgány ve svých rozhodnutích řádně vyložily, jakým způsobem zohlednily všechny podklady a na základě jakých úvah dospěly k závěru o nedůvodnosti námitek stěžovatele. Ani v tomto případě stěžovatel v kasační stížnosti nepoukazuje na žádnou konkrétní námitku, kterou měly správní orgány vypořádat způsobem, jak uvádí. NSS tak nemůže být ani v této části konkrétnější.

[21] Stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, že záměr může mít negativní vliv na osvětlení a proslunění jeho rodinného domu. Stěžovatel správním orgánům navrhl, aby byla zpracována „zastiňovací“ studie. Stavební úřad ani žalovaný si tuto studii však neopatřili, což stěžovatel napadá v kasační stížnosti. Sporné tedy je, zda stavební úřad, případně žalovaný, měli povinnost opatřit tento podklad.

[22] Stěžovatel brojí proti porušení článku 5. 3. 1 normy ČSN EN 17037 (730582), resp. nenaplnění požadavků podle článku 4. 3. 2 normy ČSN 73 4301 (734301). Podle těchto technických norem upravujících požadavky na proslunění bytu je vyžadováno proslunění jedné obytné místnosti v bytě ve stanovené období roku (v rozpětí od 1. 2. do 21. 3.) po dobu alespoň 1,5 hod.

[23] Správní orgány neopatřily stěžovatelem navržený důkaz, neboť jej shledaly nadbytečným pro zjištění skutkového stavu věci. Stavební úřad uvedl, že novostavba, která má maximální výšku 10 metrů, je od rodinného domu stěžovatele vzdálena 37 metrů. Novostavba je umísťována severozápadně od rodinného domu stěžovatele. Vzhledem k orientaci obou objektů ke světovým stranám a k vzájemné vzdálenosti obou staveb by bylo zpracování zastiňovací studie nadbytečné. Žalovaný tento závěr potvrdil jako věcně správný. Navrhovaná stavba je umístěna v dostatečné vzdálenosti od rodinného domu. Její umístění severozápadně od rodinného domu stěžovatele,

s ohledem na zdánlivý pohyb Slunce po obloze skutečně vylučuje možnost zastínění rodinného domu stěžovatele.

[24] NSS ve shodě s krajským soudem neshledal v postupu správních orgánů žádné pochybení. Ztotožňuje se s krajským soudem, že studie proslunění bytu v sousedním rodinném domě není povinnou náležitostí dokumentace pro vydání společného povolení. Bylo na správních orgánech, aby posoudily, zda je její opatření potřebné pro zjištění skutkového stavu věci. Správní orgány dospěly k závěru, že zpracování studie by bylo nadbytečné, a tento závěr řádně odůvodnily. Lze dodat, že je v kompetenci stavebního úřadu zhodnotit, kdy je zapotřebí studii proslunění bytu opatřit a kdy naopak nikoliv, neboť vzhledem k tomu, že se tyto námitky v řízeních pravidelně vyskytují, jsou úřední osoby schopny načerpat ze studií předložených v jiných řízeních základní odborné poznatky v této oblasti. NSS k tomu uvádí, že orientace obou staveb vůči sobě navzájem i vůči světovým stranám je dobře patrná z výkresu *Katastrální situační výkres* (příloha C.3 projektové dokumentace). Proslunění bytu se hodnotí v období od 1. 2. do 21. 3., v němž se Slunce „pohybuje“ po takové trajektorii, že novostavba (budova A) nemůže představovat překážku pronikání světla do obytných místností rodinného domu stěžovatele. Vzhledem k okolnostem této konkrétní věci tak nebyl stavební úřad povinen opatřit si studii proslunění bytu v rodinném domě stěžovatele, aby ověřil absenci relevantního vlivu novostavby na tuto situaci, jestliže byl schopen ke stejnému závěru bezpečně (tj. bez důvodných pochybností) dospět i bez této studie. Krajský soud tedy posoudil tuto námitku správně. Smyslem společného řízení není opatřovat takovéto podklady jen proto, aby byl účastník, jenž podal námitku, přesvědčen o její nedůvodnosti. Pociťuje-li účastník potřebu takový důkaz získat, nic mu nebrání, aby si jej nechal sám zpracovat. Je třeba zdůraznit, že jak v průběhu správního řízení, tak i v žalobě stěžovatel pouze obecně odkazoval na judikaturu a normy vztahující se k této problematice. Nepokusil se přitom polemizovat se závěry správních orgánů ani například neuvedl, která okna jeho rodinného domu a v kterou denní dobu mohou být vlivem záměru nedostatečně osluněna.

[25] Stěžovatel dále tvrdí, že přestože výslovně neuvedl, že napadá závazná stanoviska, z obsahu jeho odvolání je zřejmé, že jeho odvolací námitky směřují právě proti nim.

[26] Pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán jeho potvrzení nebo změnu (§ 149 odst. 7 věta první správního řádu). Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, aniž si v souladu s tímto ustanovením vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS).

[27] Stěžovateli je třeba dát za pravdu, že podání (odvolání) je nutno vždy posuzovat podle jeho skutečného obsahu, tedy podle toho, k čemu směřuje (§ 37 odst. 1 věta druhá správního řádu a rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008-49, č. 1746/2009 Sb. NSS). Účastníci správních řízení jsou v převážné většině právní laici, na nichž nelze vyžadovat, aby svá podání zcela výstižně formulovali a pojmenovávali věci přesnými zákonnými termíny, případně dokonce citovali v žádostech přesná zákonná

ustanovení. Nelze se však ztotožnit se stěžovatelem, že z obsahu jeho odvolání je zřejmá vůle napadnout závěry některých závazných stanovisek. Z odvolání vyplývá, že se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Stěžovatel na podporu svých tvrzení uvedl úvahy, hodnocení a závěry, proč stavební úřad podle jeho názoru pochybil. Z odvolání stěžovatele ani jeho doplnění nevyplývá, že by odvolání směřovalo proti obsahu některého ze závazných stanovisek, jak správně uzavřel i krajský soud.

[28] Pokud jde o problematiku, k níž se vztahuje závazné stanovisko hasičského záchranného sboru, stěžovatel v řízení před stavebním úřadem namítal pouze to, že nebude dodržena bezpečná vzdálenost tak, aby novostavba splňovala podmínky požární ochrany. Stavební úřad kromě odkazu na souhlasné závazné stanovisko hasičského záchranného sboru poukázal na požárně bezpečnostní řešení, které je součástí projektové dokumentace a bylo zpracováno odborně způsobilou osobou. Konkrétně uvedl, že podle přiloženého výkresu nepřesahuje požárně nebezpečný prostor na cizí pozemek [tj. mimo stavební pozemky k danému záměru, viz část 2c) zprávy a v pořadí první výkres]. V odvolání stěžovatel jen zopakoval to stejné, co v námitkách, žádnou konkrétní výhradu neformuloval. Za této situace nebylo namístě postupovat dle § 149 odst. 7 správního řádu, neboť nebyla vymezena žádná námitka, kterou by se měl nadřízený orgán dotčeného orgánu zabývat, tedy nebyla vymezena hlediska, z nichž by mělo být závazné stanovisko přezkoumáno.

[29] Odvolací námitky c), d), e) a i) se týkají otázek, které je povinen posoudit sám stavební úřad (soulad záměru se stavebním zákonem a obecnými požadavky na výstavbu). Je-li součástí obecných požadavků na výstavbu rovněž hodnocení určitých obecných environmentálních hledisek (při posuzování pohody bydlení a odstupových vzdáleností), neznamená to, že by ho nemohl provést stavební úřad, a to zejména v situaci, kdy stěžovatel neuplatnil žádné konkrétní výhrady týkající se dodržení zvláštních právních předpisů (složkových zákonů z oblasti životního prostředí). Zmíněné odvolací námitky se netýkají souladu záměru s územně plánovací dokumentací, a tudíž nebylo třeba požádat o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska orgánu územního plánování. Odvolací námitky f), g) a h) se netýkají souladu záměru se složkovými zákony z oblasti životního prostředí, a tudíž jejich posouzení není vyhrazeno orgánům ochrany životního prostředí jakožto dotčeným orgánům. Proto ani přezkum koordinovaného závazného stanoviska odboru životního prostředí nepřipadal v úvahu. Rovněž k oběma těmto skupinám odvolacích námitek lze uvést, že byly bezobsažné, a tudíž by ani nebylo co přezkoumávat.

[30] Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaný nezatížil řízení vadou, jestliže nepožádal o potvrzení či změnu některého ze závazných stanovisek nadřízený orgán dotčeného orgánu. Námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení,

neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť jí soud v řízení neuložil žádnou povinnost a sama nenavrhla, aby jí byla náhrada přiznána z důvodů hodných zvláštního zřetele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 22. ledna 2025

Tomáš Kocourek
předseda
senátu